

blive saaledes, at denne Sag skulde blive et brændende Spørgsmaal i Folket, saaledes at det fordrøede, at Alle, der til den Tid stillede sig til Valg, skulde sige Nei til, hvad der nu er vedtaget, saa vilde jeg ganske vist finde dette meget beklageligt; men netop derfor troer jeg, at Regjeringen nøie burde have overveiet dette Hensyn og taget denne Mulighed med i Betragtning. Om dette virkelig vil blive Tilfældet, veed jeg ikke; jeg vil ikke ønske det, men skulde det indtræde, da vil jeg modsætte mig paa det Bestemteste; thi jeg maa ansee det for noget af det Ulykkeligste, der kan tænkes, at skulle begynde denne Sag forfra igjen. Jeg havde derfor ønsket, at Regjeringen havde stillet sig saaledes, at der var blevet givet os en lille Smule Indflydelse, navnlig med Hensyn til Landstingets Sammensætning. Det er vist, at det opvækker almindelig Misforøielse i de Kredse, hvori jeg er kjendt, at Bondestanden, og da navnlig den Klasse af samme, hvortil jeg hører, Gaardmandsklassen, i Virkeligheden ikke faaer nogen Indflydelse paa, hvorledes Landstinget skal sammensættes, men at de smaa Indsiddere og Huusmænd alene ville kunne gjøre deres Indflydelse gjældende. Jeg havde dog troet, at den ærede Regjering havde taget noget Hensyn hertil, saaledes at der kunde være steet en lille Forandring i saa Henseende; men da jeg saa, at Regjeringen i Landstinget ikke vilde tage Hensyn dertil, men modsatte sig de Forslag, der i saa Henseende fremkom, saa tog jeg allerede dengang min Bestemmelse, ikke at ville sige Ja, og det er det, jeg nu har villet tilkjendegive ved min Udtalelse.

Ternansen: Naar en Sag har været under Forhandling saa at sige i Aar og Dag og er bleven undergivet en saa udtømmende Drøftelse som denne, saa er det en Selvfølge, at det, naar jeg her tager Ordet, ingenlunde kan være min Mening at ville fremsætte noget Nyt eller paa nogen Maade at ville virke ind paa noget Medlems Stemmegivning; men jeg

har kun bedet om Ordet i nogle Dieblkke for at begrunde min egen. Naar man, som jeg, har her under hele den lange Forhandling været ledet af en bestemt Tanke, som endnu i denne Stund er den eneste, der raader hos mig, men der saa er al Sandsynlighed for, at denne Tanke er, om ikke bleven overvunden, saa dog overvældet, og har faaet Strømmen saaledes imod sig, at den efter al Sandsynlighed for-gjæves vil søge at kæmpe sig frem til Seir, da fremkommer der i Ens Bryst en Overveielse af en egen Alvor; man kommer da til at spørge sig selv ret alvorligt, om man dog ikke har Uret, naar et saa stort Overtal siger det, om det da ikke var det Kløgeste, hvad der uægteligt er det Letteste, at følge med Strømmen. Den Overveielse, der er gaaet forud hos mig med Hensyn til den Afstemning, der idag skal finde Sted, har imidlertid ledet mig til, at jeg ikke kan sige Andet, end hvad jeg tidligere har sagt i denne Sag, nemlig Nei. Det staaer saaledes for mig, at hvis jeg ikke gjorde dette, var jeg ikke længere tro imod den Tanke, der hidtil har ledet mig, tro imod Kjærligheden til vor afdøde Kong Frederik den Syvendes Grundlov og mod det Haab, jeg stadig har nærret om en lykkelig Fremtid for mit Fædreland under denne. Det staaer tillige for mig, som om jeg da ikke længere var tro imod det Kald og Hverv, som mine Vælgere have givet mig. Om føie Tid skulle de jo atter give deres Mening tilkjende, og, hvis det da skulde vise sig, at Stemningen ogsaa der skulde have væsentlig forandret sig, saa er det i sin Orden, at jeg træder tilbage, og at de da vælge en Anden til at indtage min Plads. Det er i sin Orden, at naar der er kommet „andre Mænd“, der da ogsaa kommer „andre Mænd“. Det er en Selvfølge, at i en Stund som denne, hvor det synes, som om der afgjørende skal tages Bestemmelse om, at den Grundlov, som vi hidtil have levet lykkelige og glade under, ikke mere i den Skikkelse, hvori vi have vundet den kjær, skal være Grundlov for vort Folk, i en saadan Stund fremskikker sig for vor Tanke Alt, hvad der kan have ledet